

Love And Other Lost Things

Melissa Wiesner bij Boekerij:

It All Comes Back To You
Love And Other Lost Things

Melissa Wiesner

*Love And Other
Lost Things*

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-0528-7
ISBN 978-94-023-2545-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Love and Other Lost Things*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Bookouture
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2024 Melissa Wiesner. First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

In dit boek komen scènes van huiselijk geweld en misbruik voor die voor sommige lezers een trigger kunnen zijn. Als je behoefte hebt om contact op te nemen met een instantie die je kan helpen, staat er achter in dit boek een lijstje.

Voor Kaia en Tess

Dank je wel voor alle prachtige energie
die jullie aan de wereld schenken.
Jullie verdienen een sprookjesleven.

Proloog

Tien jaar geleden

Op het moment dat de voordeur dichtsloeg hees Jane McCaffrey zich van haar slaapkamervloer en kwam wankel overeind. Al haar spieren protesteerden, smeekten haar om weer op het zachte tapijt te gaan liggen tot de pijn minder werd. Maar ze had geen tijd om te wachten tot het bonken in haar hoofd of botten afnam. Om nog maar te zwijgen over de nog intensere pijn in haar hart...

Die zou nooit, nooit overgaan.

Tussen de lamellen voor het raam door zag ze de auto in z'n achteruit de oprit af rijden en de straat uit rijden. Pa en ma gingen naar een benefiet voor de Linden Falls Police Foundation en waren met de dienstauto vertrokken. Normaal gesproken hield Jane niet in de gaten welke auto ze namen, maar nu ze de achterlichten de hoek om zag verdwijnen dreigde het gevoel van verlies haar te overweldigen.

Haar gitaar lag achter in die auto. Jane had de avond ervoor toegekeken hoe pa hem er als een lappenpop in had gemikt. Ze had gehoord dat de koffer met een bonk op de leren bank en tegen het achterportier was geknald. Had gevoeld hoe de snaren tegen het instrument vibreerden. Een jengelend, dissonant akkoord in E-mineur. Ze zou er nooit achter komen of de kracht van de knal de klankkast had beschadigd, de hals had gebroken. Hoe dan ook zou ze die gitaar nooit meer terugzien.

Jane maakte zich los van het raam en een stekende pijn schoot van haar sleutelbeen naar haar borstbeen. Heel even vroeg ze zich af of ze een rib had gebroken. Ze ving in de spiegel een glimp van haar reflectie op. Op haar jukbeen bij haar linkeroog zat een flinke bloeduitstorting.

ting. Het was een beeld dat zowel triest vertrouwd alsook vreemd was. Jaren van ervaring met vergelijkbare verkleuringen op het gezicht van ma vertelden Jane dat de plek de volgende dag een afzichtelijk samen-spel van tinten donkerpaars zou zijn. Maar ze had zulke vlekken nooit eerder op haar eigen gezicht gezien.

En die ga ik daar ook nooit meer zien.

In Jane's lichaam vibreerde een eigen valse melodie, en ze wendde zich van de spiegel af en rende zo snel als haar onvaste benen dat toelieten de gang door. Ze rukte de kast open en trok pa's oude rugzak van de bovenste plank, dook opzij om de nylon bandjes die eraan bungelden niet tegen haar gezicht te krijgen. Hij zou kwaad worden als hij zijn spullen ging inpakken om een weekend te gaan vissen en erachter kwam dat zijn rugzak was verdwenen.

Jane twijfelde even. Zelf zou ze dan allang weg zijn, maar pa zou zijn woede op ma botvieren. Maar dat zou hij sowieso al doen zodra hij doorhad dat Jane weg was, dat kon ze toch niet voorkomen. Jane was nooit in staat geweest om Diane McCaffrey te beschermen tegen haar echtgenoot, de commissaris van politie.

Het enige wat ze nu kon doen was zichzelf beschermen.

En Nik.

Bij die gedachte verslapte Jane's lichaam. Ze zakte tegen de muur en liet de rugzak op de vloer vallen. 'Nik,' fluisterde ze. Zou ze hem echt achter kunnen laten, na alles wat er was gebeurd? Na alle plannen die ze hadden gemaakt, alles wat ze elkaar hadden beloofd?

Na alle liefde die ze hadden gedeeld?

Jane ademde haperend in, sloot haar ogen en stond zichzelf één laatste herinnering toe aan zijn hand die onder haar jurk was gegleden, heet tegen haar dijbeen had gevoeld. Zijn lippen in haar hals. Het gevoel dat alles perfect was toen ze in zijn armen lag.

Maar als ik blijf gaan we allebei kapot.

De gedachte sneed door haar heen zoals de splinters van de trap-leuning de avond ervoor in haar huid hadden gesneden. Jane's ogen schoten open.

Pa had een rothekel aan politiebenefieten. Hij zou zijn gezicht laten

zien en een rondje lopen, grapjes maken tegen de donateurs en hun vrouwen complimentjes geven alsof hij de goedgezakte was die iedereen dacht dat hij was. Maar zodra hij zijn kans schoon zag zou hij naar huis gaan, waar Jane en ma wisten wat voor man hij daadwerkelijk was. Jane schatte in dat ze een uur of twee had, misschien drie.

Ze greep de schouderband van de rugzak vast, trok hem naar haar kamer en gooide hem op haar bed. Ze had geen idee wat ze mee moest nemen. Geen idee waar ze naartoe ging, als het maar ver van hier was. Ergens waar hij haar niet zou komen zoeken.

Jane pakte spijkerbroeken, shirts, ondergoed in. Ze zou werk moeten zoeken, dus pakte ze ook een paar jurken, een nette zwarte broek en een witte blouse in. Toen keek ze om zich heen. Het prikbord boven haar bureau was een ode aan een leven dat ze al lang niet meer had. Feesten, concerten en lachende selfies met Hannah, Ali en Nik.

De toelatingsbrief van Cornell University.

Een andere student zou haar plaats innemen. Pa had haar inschrijving die ochtend al teruggedraaid. Hij had de vrouw van het secretariaat op dezelfde toon aangesproken waarmee hij de donateurs op die benefieten charmeerde. Vriendelijk, alsof hij alleen aan het welzijn van zijn dochter dacht. Die vrouw van het secretariaat zag de valse grijns op zijn gezicht niet door de telefoon, maar Jane wel. Hij had haar gesommeerd op zijn leunstoel in de woonkamer plaats te nemen toen hij het telefoontje pleegde.

Jane legde haar telefoon op haar bureau en krabbelde snel een berichtje op het gebloemde notitieblokje dat ernaast lag. IK BEN WEG. KOM ME NIET ZOEKEN. Ze zouden het hopelijk de volgende ochtend pas vinden. Ze was achttien en mocht wettelijk gezien gaan en staan waar ze wilde. Maar zo zou ma in ieder geval weten dat ze niet was ontvoerd of zo. En misschien zouden ze haar echt niet gaan zoeken.

Jane tilde de rugzak van het bed en trok hem zo voorzichtig mogelijk op haar rug. Toen liep ze wankelend de trap af, haar blik op de muur gericht zodat ze niet hoefde te denken aan hoe die traptreden eruit hadden gezien toen ze op haar gezicht af waren gekomen.

Ze vertrok via de keukendeur aan de achterzijde van het huis. Het was maar een korte wandeling door het bos naar Route 8, de kronkelende tweebaansweg die haar naar het busstation in Westbrook zou brengen. Daarvandaan kon Jane overal naartoe.

Zolang het hier maar niet was.

1

Nu

Het eerste wat Jane opviel toen ze haar auto de snelweg af stuurde en de provinciale weg naar haar geboorteplaats op reed waren de kraaien. Een gigantische zwerm kraaien vloog door de onheilspellend donkergrijze hemel als geknoeide peperkorrels op de keukenvloer. Een rilling ging over haar ruggengraat bij de gedachte aan dat andere beeld – van tien jaar geleden maar nog steeds glashelder – de angst in ma's ogen toen ze snel stoffer en blik had gepakt om het kapotte peper-en-zoutstel in het vuilnis te verbergen voordat pa terug zou komen.

Je wist het nooit van tevoren. Pa kon liefdevol lachen om hoe onhandig ma was. Of...

Jane schudde haar hoofd en focuste zich op de dubbele gele lijn die de weg in tweeën deelde. Het enige voorspelbare aan mannen zoals pa was dat ze compleet onvoorspelbaar waren. Het kon een hele tijd lijken of het allemaal goed zou komen. Dan ontspande je, lette heel even niet op en begon je te geloven dat ze het echt anders gingen doen.

En dat was het moment dat ze je het meest pijn deden.

Jane tuurde de invallende duisternis in. Niemand zou zich ooit nog hoeven te pantseren voor pa's reactie. Het was de enige manier waarop ze in staat was geweest naar huis te gaan, terug naar het winderige provinciestadje in het westen van de staat New York waar ze was opgegroeid. Terug naar de oude bakstenen boerderijen, de bomen waar de wind rond het meer de bladeren af had gerukt, en die kraaien.

Als Jane bijgelovig was geweest zou ze denken dat die kraaien een teken aan de wand waren, hoewel ze geen idee had waarvan. Hannah

zou het weten. Hannah die tijdens de grote pauze op school elke dag naar de laatste pagina van de plaatselijke krant bladerde om hun horoscoop hardop voor te lezen boven hun bord met pizza uit de cafetaria. Hannah zou die kraaien direct hebben opgemerkt en opgewonden Jane's arm hebben vastgegrepen.

Jane, weet je wat dit betekent? Kraaien brengen geluk. Dit is een heel goed voorteken.

Maar Jane had Hannah niet meer gesproken sinds de dag dat ze was vertrokken, over deze zelfde provinciale weg, meer dan tien jaar geleden, op weg het provinciestadje uit. Ze had geen van haar jeugdvrienden nog gesproken – Hannah, Ali... Nik – en de kans dat dat nu ging gebeuren was nihil. Nee, Jane zou enkel blijven tot ze had bedacht hoe het verder moest. Dat was alles behalve voorspoedig.

Jane keek in de achteruitkijkspiegel hoe haar dochter op de achterbank lag te slapen. Het was een zware reis voor Scarlett geweest. Scarlett was in heel veel opzichten gedwongen geweest veel sneller op te groeien dan andere kinderen van haar leeftijd. Ze had begrepen waarom ze hadden moeten vertrekken. Maar ze was pas negen. Alles wat je lief is moeten inpakken – en van alles achterlaten, waaruit duidelijk was gebleken dat ze niet terug zouden keren – moest vreselijk zijn voor een kind.

Jane had het zelf ook een keer gedaan.

Ze minderde vaart terwijl ze het bord naderde dat mensen al haar hele leven lang welkom heette in Linden Falls. Het was sleetser geworden – het blauw vervaagd tot een soort grijs – hoewel het er misschien altijd wel zo had uitgezien. Alles miste hier glans als je het vergeleek met de kunstmatige schittering van Los Angeles.

Jane reed Spring Street in en langs het Grassroots Café, het eetcafé waar ze op zaterdagavond, als iedereen die dat wilde de microfoon mocht pakken, gitaar had gespeeld en had gezongen. Een bord voor het raam vertelde haar dat Pete, de eigenaar, die avonden nog steeds organiseerde, maar Jane keek weg voordat ze kon zien welke muzikant er stond aangekondigd. Ze wilde niet weten of het een bekende was, wilde niet weten wie haar plaats had ingenomen.

Het volgende pand aan Spring Street was de bibliotheek, waar Jane ontelbaar veel uren had doorgebracht. Het was zo'n plek waar je je kon verstoppen zonder dat iemand in de gaten had dat dat was wat je deed. Pa had er in ieder geval nooit een voet over de drempel gezet. Als hij ging vissen had hij weleens een politiethriller in zijn tas gemikt, maar lezen was niet echt zijn ding.

Jane reed verder, haar blik langzaam over de winkelpanden langs beide kanten van de weg bewegend. Behalve de manier waarop de etalages waren ingericht en een nieuw uithangbord bij de stomerij had het net zo goed het stadje van tien jaar geleden kunnen zijn. Ook heel anders dan in L.A., waar de restaurants en winkels zo snel van eigenaar wisselden dat niemand ergens aan gehecht raakte. Niemand hechte zich in L.A. hoe dan ook ergens aan.

Toen ze het gemeentehuis zag, met een twee verdiepingen hoge kerstboom met lampjes op het plein ervoor en een levensgrote kerststal ernaast, drong het ineens tot haar door.

Over een paar dagen is het Kerstmis.

Hoe kon haar dat nou zijn ontschoten? *Ik ben de slechtste moeder op de hele wereld.* Ze keek nog eens via de achteruitkijkspiegel op de achterbank, bestudeerde het gezicht van haar dochter, van haar lange wimpers die als een waaier op haar rode wangen rustten tot haar geliefde pluchen olifant onder haar kin. Als Scarlett zo lag te slapen deed ze Jane nog steeds denken aan de piepkleine baby, in slaap gevallen op haar borst, haar mondje zuigend aan de speen van het onzichtbare flesje in haar dromen.

Kon ze maar terug naar die tijd, toen alles nog zo hoopvol voelde en er zo veel mogelijkheden leken te zijn. De tijd dat ze nog had geloofd dat Matteo een goede partner en vader zou zijn. Voordat ze had geweten wie hij echt was. Of toen ze zichzelf in ieder geval nog had kunnen overtuigen van iets anders.

Scarlett had haar niet aan de feestdagen helpen herinneren. Ze had nooit in de Kerstman geloofd, die fantasiewereld had Matteo haar al ontnomen toen ze nog een peuter was. En in L.A. brachten de feestdagen sowieso meer stress dan feestelijkheid. In de club waar hij werkte

was het druk, overvol, en moest Matteo het alle vaste klanten plus allerlei extra feestgangers naar de zin maken. Dat maakte hem moe, chagrijnig, en – als hij na een lange werkdag thuiskwam – twistziek.

Jane stuurde naar rechts en parkeerde de auto langs de stoep voor Ford's Hardware and General Store. Scarlett bewoog niet eens toen Jane de handrem aantrok en de motor uitschakelde. Ze overwoog haar dochter wakker te maken, maar dan kon ze niet stiekem een cadeautje voor haar kopen. Dus stapte ze uit en sloot zo zacht ze kon het portier. Ze liep om de auto heen om te controleren of alle portieren op slot zaten. Dat sloeg nergens op, aangezien Linden Falls de veiligste plek op aarde was en ze direct voor de deur geparkeerd stond. Ze zou de auto vanuit de winkel door de brede ruiten in de gaten kunnen houden.

Toch aarzelde ze. Ze had het centrum van Linden Falls eigenlijk helemaal aan zich voorbij willen laten gaan en direct naar ma's huis willen rijden om zich daar te verstoppen tot ze een vastomlijnder plan voor Scarlett en zichzelf had bedacht. Haar ervaring in het verleden had haar geleerd dat het vrijwel onmogelijk was je hier op straat te begeven zonder een bekende tegen het lijf te lopen. Maar haar verlangen om Scarlett een kerst te bezorgen die een heel klein beetje normaal zou voelen, woog zwaarder dan haar angst een oude bekende tegen te komen. Het was bovendien al tien jaar geleden. Niemand zou zich haar herinneren.

Jane haalde diep adem, slaakte een zucht en duwde de deur open. Ze werd begroet door het vrolijke gerinkel van de bellen aan de deurenklink en de geur van gezaagd hout, verf en een mengeling van winterse specerijen. Een snelle blik op de kassa maakte dat haar schouders ontspanden. Zo te zien werkte er vandaag een scholier die niet ouder dan vijf of zes kon zijn geweest toen zij vertrok. Misschien zou het haar toch lukken om ongezien weer in de auto te stappen.

Jane's blik ging over de stapel sneeuwscheppen, een heel gangpad met schappen vol keukenspullen en een tafel met potten honing uit de streek. Het was een wonder dat deze winkel nog niet weg was gecconcurreerd door de Walmart langs Route 8.

Jane liep door een gangpad met geurkaarsen met namen als KANNEELSTOKJE en DENNENBOOM en het volgende, waar het speelgoed was uitgestald. Haar blik werd direct getrokken door een gigantische doos met een blonde pop die voor een victoriaans pand in verschillende tinten roze stond. Een Barbie Droomhuis van lego. Jane streelde met een vinger over de rand van de doos. Scarlett zou het geweldig vinden. Maar toen zag Jane de prijs, en ze snakte hoorbaar naar adem. *Honderdvierentwintig dollar?*

Ze zette langzaam een stap achteruit. Honderdvierentwintig dollar was een ontzettend groot deel van het bescheiden bedrag aan spaargeld in haar portemonnee. Het geld dat ze Matteo had weten af te troggelen en opzij had kunnen leggen voor deze reis. *Al het geld dat ik heb.* Ze ademde haperend uit en draaide zich om naar de andere kant van het gangpad. Wie wilde er nou zo'n schreeuwerig suikerspinhuis met een magere blonde pop? Ze pakte een schetsboek en een pakje viltstiften. Zesentwintig dollar. Nog steeds vreselijk veel geld, maar het was kerst en Scarlett verdiende het.

Jane draaide zich om op zoek naar het pakpapier en zag een vrouw van in de zestig in een kersttrui die niet spottend bedoeld was staan. Ze had een afkeurende blik in haar ogen. Edna Swanson, de receptiöniste van het politiebureau waar pa meer dan twintig jaar chieft was geweest. Ze was een paar kilo aangekomen en haar haar was grijzer dan de laatste keer dat Jane haar had gezien, maar die blik herkende ze uit duizenden.

Mevrouw Swanson bestudeerde haar van top tot teen. 'Jane McCaffrey. Jou had ik hier niet verwacht.'

'O, hallo mevrouw Swanson. Dat is... eh.' Jane pakte de cadeautjes anders vast. 'Wat leuk u te zien.' Ze dwong een glimlach op haar gezicht om de leugen daarmee te verbergen.

'Je zult wel voor je moeder komen.'

'Ja. Niet langer dan... een weekje of zo.'

Mevrouw Swanson's mond verwrong van ongenoegen. 'We waren verrast dat je er afgelopen herfst niet voor de uitvaart was. Maar volgens je moeder had je het te druk op je werk.'

O? Jane vroeg zich af wat haar moeder de afgelopen tien jaar verder nog voor verhalen over haar had verteld. Alles wat zou voorkomen dat mensen erachter kwamen wat de echte reden was dat de dochter van chieff McCaffrey met de noorderzon was vertrokken.

Mevrouw Swanson schudde haar hoofd. 'Je moeder heeft het er vreselijk moeilijk mee gehad. Wat een tragedie.' Ze drukte een hand tegen haar hart en haar gezicht vertrok. 'Je vader was in de bloei van zijn leven.'

Jane deed een stap naar achteren terwijl de vrouw haar ogen depte, in de wetenschap dat alles wat ze zou zeggen dit moment zou rekken.

Het gezicht van mevrouw Swanson nam uiteindelijk zijn gebruikelijke minachtende uitdrukking weer aan. 'Je arme moeder heeft weken niet gegeten en geslapen. Ze had geluk dat heel Linden Falls voor haar is uitgelopen om haar te steunen, aangezien haar dochter het te druk had om te komen.'

Jane's borstkas begon te branden. *Is dat zo?* En waar was heel Linden Falls geweest in al die jaren dat ma voor de zoveelste keer met een arm in het gips of een hand in het verband had rondgelopen? Hadden ze haar gesteund toen hun blik over ma's schouder was gegleden om niet naar de verwondingen in haar gezicht te hoeven kijken? Van hoeveel ladders dachten ze dat ma was gevallen?

Maar voordat Jane's woede de kans had naar buiten te komen, kwam een lange man met donker haar en een winkelmanje in zijn hand de hoek om aan het einde van het gangpad. Hij kwam hun kant op en Jane deed een stap opzij om plaats voor hem te maken, maar voordat hij hen kon passeren zei mevrouw Swanson stralend met haar ogen knipperend: 'Dag, Nikolas. Wat leuk je te zien.'

Jane registreerde nauwelijks wat de man antwoordde omdat ze zo druk was met proberen te voorkomen dat ze tegen het Barbie Droomhuis aan zou vallen.

Zei ze nou Nikolas?

Haar blik vloog naar de man en ze moest omhoogkijken om zijn gezicht te kunnen zien. De laatste keer dat ze Nik had gezien was hij

een magere tiener geweest met warrig haar, een bril die scheef op zijn neus stond en had hij altijd een koptelefoon opgehad waaruit het blikkerige geluid van Radiohead klonk. Hij was maar iets langer dan zij met haar een meter vijfenzestig en hij woonde zo ongeveer in zijn flannellen houthakkershemd.

Deze Nikolas was ruim een meter tachtig, met donker haar dat zorgvuldig van zijn gebronsde voorhoofd was geborsteld. Een keurig verzorgde baard sierde zijn aantrekkelijke kaaklijn. Onder zijn Patagonia-donsjack zag Jane brede schouders onder lichtblauwe ziekenhuiskleding. Deze man zag eruit alsof hij zo van de set van een ziekenhuisserie was komen lopen.

Dat kon toch niet dezelfde Nik zijn?

Maar toen maakten zijn donkere ogen contact met die van haar en had Jane even het gevoel dat ze terug was op de San Andreas-breuklijn, aangezien de aarde onder haar voeten trilde. Die ogen waren overduidelijk die van hem.

Jane zag direct dat hij haar had herkend, want zijn hoofd schoot naar achteren alsof ze hem in zijn gezicht had geslagen. Hij bleef haar aankijken terwijl hij zijn winkelmandje langzaam naar de vloer liet zakken. ‘Mevrouw Swanson, zal ik uw boodschappen even voor u naar de kassa dragen?’ vroeg hij de oudere vrouw.

‘Wat ben je toch een schat. Daar zeg ik geen nee tegen, jongeman.’ Mevrouw Swanson reikte hem haar inpakpapier en handcrème aan.

Nik nam ze van haar aan terwijl hij Jane bleef aankijken. Haar hart sloeg over en ze vergat bijna te ademen. Uiteindelijk draaide hij zich om en liep achter mevrouw Swanson aan.

Zodra Nik de hoek om was liep Jane de andere kant op. Nik was de laatste die ze had verwacht te zien. Als ze ook maar had vermoed dat ze hem hier tegen zou kunnen komen was ze die winkel nooit binnengegaan. Dan zou ze de auto nooit in Linden Falls hebben stilgezet. Ze hadden er altijd samen over gedroomd hier voorgoed weg te gaan, maar die ziekenhuiskleding en badge van Linden Falls Hospital leken het bewijs dat hij uit zijn werk op weg was naar huis en hier niet alleen was om bij zijn moeder op bezoek te gaan.

Hoe was het mogelijk dat Nik in Linden Falls woonde, de barmhartige samaritaan uithing en in het plaatselijke ziekenhuis werkte terwijl Jane het egocentrische meisje van McCaffrey was dat haar ouders in de steek had gelaten en niet eens de moeite had genomen naar huis te komen voor de begrafenis van haar eigen vader?

Jane probeerde die gedachte uit haar hoofd te zetten. Het was alleen maar goed als iedereen dacht dat het zo zat. Het beste wat ze kon doen was een paar dagen met Scarlett bij ma onderduiken en Linden Falls dan zo snel mogelijk weer een decennium achter zich laten. Of voor altijd.

Maar als Nik haar zou komen zoeken zou dat veel ingewikkelder worden.

En nu zou ze langs de kassa moeten om de winkel uit te kunnen, dus liep ze in plaats daarvan naar het achterste gangpad, waar het maandverband was uitgestald. Ze kon door een ruimte tussen de schappen door haar auto zien staan. De zijkant van het hoofd van de slapende Scarlett was tegen het raam gezakt. Kon Jane via een achterdeur naar buiten en om het pand heen lopen? Of kon ze maar beter wachten en niet het risico nemen Nik op straat nog een keer tegen het lijf te lopen?

Terwijl ze haar opties afwoog flitste er een waas van zwart haar en een blauwe jas aan het einde van het gangpad. Ze wilde niet kijken, pakte een doosje tampons en begon het nauwgezet te bestuderen. Misschien liep hij gewoon door. Welke man bleef er staan in het gangpad met maandverband?

Maar toen: 'Jane.'

Ze pakte nog een doosje tampons en las: BIOLOGISCHE KATOEN. *Interessant.*

'Jane.' Hij torende op nog geen armlengte afstand boven haar uit. 'Kunnen we even praten?'

Zijn stemgeluid vibreerde door haar lichaam, even vertrouwd als haar eigen stem. Ze hoorde die stem al tien jaar in haar dromen.

Ze ademde haperend uit, liet het doosje langzaam zakken en keek op. 'O. Hoi.' Ze dwong haar stem licht te klinken, alsof ze niets meer

waren dan twee mensen die elkaar vaag kenden van de middelbare school en thuis waren voor de kerstdagen. Alsof ze dat doosje tampons niet fijnkneep om te voorkomen dat haar handen zouden gaan beven.

Nik ging anders staan. 'Wat doe jij hier?'

Jane knipperde met haar ogen. 'Eh...' Ze glimlachte quasiverdrietig en zwaaide met het doosje tampons naar hem. 'Je weet wel. Boodschappen.'

Hij keek niet eens naar het doosje en staaarde haar met een staalharde blik aan. 'Wat doe je in Linden Falls?'

'O. Oké.' Jane gooide de tampons terug in het schap. 'Ik... eh.' Ze had waarschijnlijk van tevoren een verhaal moeten bedenken voor het geval iemand ernaar zou gaan vragen. Maar ze had sinds hun vertrek uit L.A. in de overlevingsstand gestaan en had niet verder vooruit kunnen denken dan de volgende tussenstop. 'Ik... ben hier om mijn moeder met mijn vaders zaken te helpen,' verzoon ze ter plekke. 'Het testament en de overlijdensakte, de kelder opruimen. Dat soort dingen.'

Als Nik hier nog woonde wist hij dat haar vader was overleden. De dood van chieff McCaffrey was voorpaginanieuws geweest in de plaatselijke krant, net als de uitvaart. Jane had het gegoogeld om zeker te weten dat het echt was gebeurd.

Nik's bruine ogen verzachtten. 'Gecondoleerd.'

Jane keek weg. 'Bedankt, maar ik ben er niet rouwig om.'

'Jane, luister -'

Ze viel hem in de rede. 'Leuk je te zien...' haar aandacht bleef stecken bij het kaartje met zijn foto, dat aan een koord om zijn nek hing. LINDEN FALLS HOSPITAL, NIKOLAS ANDINO, ARTS. Dus hij woonde hier inderdaad. Jane wist niet wat ze daarvan moest denken. Ze had hem zich altijd ergens anders voorgesteld. Niet op de plekken waar zij vroeger samen hun dagen hadden doorgebracht. '... Dokter Andino,' kon ze niet nalaten toe te voegen.

Nik keek naar zijn badge en toen weer naar haar. Zijn blik ging over haar heen en ze zag hem huiveren. Toen stak hij ineens zijn hand uit en legde die onder haar kin. Ze snakte naar adem toen ze de warm-

te van zijn aanraking voelde. Hoe kon het dat ze zo in de war raakte van zijn aanraking, na al die jaren? Waarom deed ze geen stap naar achteren? In plaats daarvan merkte ze dat ze naar hem toe leunde. Nik draaide haar gezicht zo dat hij de linkerkant beter kon zien, en toen herinnerde Jane het zich weer.

De snee onder haar oog, de paarsblauwe plek eromheen.

‘Gaaf het wel?’ Nik’s duim streelde over haar wang. ‘Dat is een nare snee.’ Zijn stem was zo meelevend; ze voelde de onverklaarbare behoefte haar mond open te doen en hem al haar geheimen te vertellen.

Wat is er met me aan de hand?

Met een ruk wendde ze zich van hem af en legde een hand op haar wang. ‘O... dat stelt niets voor,’ zei ze, en ze dwong haar stem achtere-loos te klinken. ‘We hebben... een kastje dat op een vreemde plek hangt en ik loop er aan de lopende band tegenaan.’ Het was hetzelfde verhaal dat ze die vrachtwagenchauffeur in Kansas en de serveerster in Indianapolis had verteld.

Maar Nik hield zijn hoofd een stukje schuin en staarde net iets te lang naar haar gezicht. Keek hij dwars door haar heen? Vroeger deed hij dat altijd. Ze hield haar adem in. Uiteindelijk knikte hij langzaam, met een sceptische uitdrukking op zijn gezicht, maar hij stelde verder geen vragen.

Jane ademde uit.

‘Ik heb van horen zeggen dat je tegenwoordig in Californië woont,’ zei hij nu, en hij stak zijn handen in zijn zakken.

‘Ja. Eh. Los Angeles.’ Jane had de banden met iedereen in Linden Falls verbroken en had alleen contact met haar moeder gehouden. Ze spraken elkaar een paar keer per jaar, meestal als pa een weekend was vissen en hij haar niet kon betrappen wanneer ze zat te facetimen met Scarlett. Roddelen was echter een grote hobby van zo ongeveer iedereen in Linden Falls, dus zou er vast zijn gespeculeerd over de dochter van chieff McCaffrey, en waarom ze nooit thuis was. Wat had ma verteld? Wat had Nik te horen gekregen?

Er viel een ondraaglijk ongemakkelijke stilte. Er was zoveel wat moest worden uitgesproken en toch hadden ze niets te zeggen. Vroe-

ger zaten ze de hele middag te praten, gingen dan naar huis en stuurden elkaar vervolgens de hele avond berichtjes.

‘Nou... dan ga ik maar.’ Jane deed een paar stappen naar achteren door het gangpad. ‘Doe je moeder de groeten van me.’

‘Dat zal ik doen.’ Nik knikte. Als hij het jammer vond dat ze wegging liet hij dat niet merken, en ze had niet het recht daar moeite mee te hebben. ‘Jij ook.’

Jane draaide zich om en sloeg op de vlucht.

Ze was aan het eind van het gangpad toen Nik haar riep: ‘Jane, wacht even.’

Jane deed net of ze hem niet hoorde, sprintte naar de kassa om de cadeautjes voor Scarlett snel af te rekenen en rende naar buiten. Ze moest zo ver mogelijk van Nik vandaan zien te komen.

Want ze kon dan tien jaar weg zijn geweest, er waren maar vijf minuten in zijn aanwezigheid nodig geweest, één vriendelijke hand op haar wang, om door haar verdediging heen te breken. Als het zo doorging zou het een kwestie van tijd zijn voordat hij had bedacht waarom ze hier weg was gegaan.

En waarom ze de rest van haar leven zou moeten blijven vluchten.

Jane McCaffrey is terug.

Nik staarde Jane na terwijl ze door het gangpad rende, de schappen langs en zijn leven weer uit. Hij voelde even de aandrang achter haar aan te gaan. Haar bij haar arm te grijpen, naar zich toe te draaien en te eisen dat ze hem zou vertellen waar ze de afgelopen tien jaar was geweest. Maar dan zou hij haar opnieuw moeten aanraken, en die vluchtige streling van zijn hand over haar wang van zonet had hem veel meer van zijn stuk gebracht dan hij wilde toegeven.

Hij had zijn ogen bijna niet geloofd toen hij de hoek om was gekomen en haar daar als een beeldschone geestverschijning had zien staan. Pratend met mevrouw Swanson alsof ze niet zonder enige opgaaf van reden was verdwenen. Zijn eerste indruk was dat Jane geen spat was veranderd. Ze had nog steeds dat lange, golvende blonde haar dat hem leek uit te dagen zijn handen erin te verstrengelen, dezelfde boog in haar wenkbrauwen, dezelfde macht over hem om hem het gevoel te geven dat iemand zijn hand in zijn borstkas had gestoken en zijn hart eruit had gerukt.

En ze had nog steeds diezelfde afgeschermd blik in haar ogen. Het verschil was dat ze hem vroeger vertrouwde. De laatste keer dat hij haar had gezien – tien jaar geleden – had hij zich nog nooit zo met iemand verbonden gevoeld als op dat moment met haar. Het was niet alleen fysiek, hoewel dat ook een rol had gespeeld. Handen en monden die samensmolten, kleren die op de achterbank van die oude auto van hijgende, bezwete lichamen werden gerukt. Maar het was zoveel meer geweest. Hun zielen waren samengesmolten.